

Beslutningsforslag nr. B 26. Fremsat den 3. april 1998 af Keld Albrechtsen (EL) og Jette Gottlieb (EL)

Forslag til folketingsbeslutning

om dansk nej til EU-indgreb i strejke- og konfliktretten

Idet Folketinget er af den opfattelse, at EU ikke har kompetence på områder, som griber ind i strejke- og konfliktretten, pålægger Folketinget regeringen at stemme nej i EU's Ministerråd til forslag til Rådets forordning om indførelse af en

interventionsmekanisme for Kommissionen med henblik på at bringe bestemte handelshindringer til ophør samt at sikre, at EF-Domstolens dom i sag C-265/95 mod Frankrig ikke får virkning for Danmark.

Bemærkninger til forslaget

Beslutningsforslaget er en ændret genfremsættelse af B 99, folketingsåret 1997-98 (1. samling, Folketingets forhandlinger tillæg A, side 3251 og 3252).

Visse strejker, blokader og lignende arbejdskonflikter anses af EF-Domstolen som hindringer for varenes frie bevægelighed, hvilket blev principielt fastslået, da Frankrig den 9. december 1997 blev dømt for at tilsidesætte sine forpligtelser over for reglerne i det indre marked om varenes frie bevægelighed i forbindelse med franske landmænds blokader af veje og motorveje nogle år tidligere.

Europa-Kommissionens forordningsforslag KOM(97)619 griber direkte ind i strejke- og konfliktretten – et område, der er undtaget fra EU's kompetence og regulering i såvel Maastricht- som Amsterdamtraktaten. En vedtagelse vil derfor stride mod den danske forfatning. Europa-Kommissionen har da også som eneste hjemmel henvist til artikel 235. Vedtagelse efter artikel 235 kræver enstemmighed. En vedtagelse af nærværende beslutningsforslag vil indebære en forpligtelse til et dansk veto imod forordningsforslaget.

Ifølge Information den 13. februar 1998 har Rådets juridiske tjeneste i en udtalelse vurderet, at »Kommissionens forslag ganske enkelt er i strid med EU-traktaterne«. Det burde derfor tages af bordet med det samme, og ellers må den danske regering nedlægge veto mod forslaget.

Det er efter forslagsstillernes opfattelse ikke nok, at regeringen nedlægger veto imod Kommissionens forslag til interventionsmekanisme. Med EF-Domstolens afgørelse den 9. december 1997 er der skabt præcedens for, at det indre markeds regelsæt står over andre regler og rettigheder. I selve dommen erkender EF-Domstolen, at medlemsstaterne har enekompetence »for så vidt angår opretholdelsen af den offentlige orden og den indre sikkerhed«. Domstolen erkender, at »Fællesskabets institutioner kan følgelig ikke træde i medlemsstaternes sted og foreskrive, hvilke foranstaltninger disse skal træffe bestemmelser om og bringe i anvendelse for at sikre de frie varebevægelser på deres område«.

Men så kommer de vurderinger, som gør, at EF-Domstolen tilsidesætter medlemslandenes nationale kompetence. Der »består en forpligtelse til effektivt at håndhæve princippet om de frie varebevægelser og således fjerne enhver restriktion for den frie samhandel med landbrugsprodukter fra andre medlemsstater«.

I forbindelse med besvarelsen af spørgsmål nr. S 752 den 17. december 1997 (Folketingets forhandlinger 1997-98 (1. samling) side 2455) stillet af Keld Albrechtsen (EL) til statsministeren, om den danske regering ville acceptere, at EF-Domstolen på den måde gik ind på områder, som den ikke havde kompetence på, sagde statsministeren, at »jeg har forstået det sådan, at der er tale om en meget konkret dom. Et medlemsland bliver dømt for ikke at have gjort det fornødne for at forhindre konkrete ulovligheder. Jeg har svært ved at se, hvordan en sådan dom skulle få virkning for andre, herunder Danmark. Hvis man forestillede sig lignende aktioner her i landet, ville det være lovovertrædelser efter dansk ret, som danske myndigheder ville være forpligtede til at gribe ind over for«.

På spørgsmål, om dommen ikke ville have en generel virkning i forhold til alle hindringer af den frie import og transport af varer, f.eks. som vi så det med den lastbilkonflikt, som vi havde for et par år siden, ville statsministeren ikke komme med yderligere kommentarer ud over at gentage, at »den konkrete dom berører Frankrig, den berører ikke Danmark, og man kan efter min bedste opfattelse ikke udlede andet af den dom, end at EU og Domstolen selvfølgelig blandt sine arbejdsopgaver også har at se til, at det, man er enedes om i EU som fælles regelsæt, efterlever hvert enkelt land også. Længere er den historie sådan set ikke, hr. Keld Albrechtsen«.

Forslagsstillerne tror bare ikke, man kan nøjes med denne holdning. Vi har erfaring for, at når der afsiges domme ved EF-Domstolen, så vil disse også få virkning, præcedens, ved andre lignende situationer. Det er f.eks. også den opfattelse, som direktøren for Danske Vognmænd, Michael Svane, giver udtryk for i

Berlingske Tidende den 14. januar 1998 i en kommentar til EF-dommen:

»Dommen er interessant, fordi den fastslår, at et medlemsland har ansvaret for at sikre den frie bevægelighed på sine vejstrækninger – også i tilfælde af private aktioner. Men også fordi der skal meget til, før et land kan undskylde sig med, at man ikke er herre over situationen. Man skal nærmest være ramt af borgerkrigs-lignende uroligheder for at unddrage sig ansvaret«.

Derfor er det vigtigt at få fastslået, at Folketinget

ikke accepterer, at Europa-Kommissionen og EF-Domstolen kan blande sig i, hvornår og hvordan den danske stat skulle forholde sig til strejker og blokader. Vi har før set, at forskellige regeringer har grebet ind i faglige konflikter herhjemme og lovgivet på dette område, men der er stor forskel på dette og på, at EF-Domstolen tiltager sig denne kompetence. Dette vil være i strid med den danske grundlov, og Folketinget må klart afvise, at Unionen skal blande sig i disse områder.

Skriftlig fremsættelse

Keld Albrechtsen (EL):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig hermed at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om dansk nej til EU-indgreb i strejke- og konfliktretten.

(Beslutningsforslag nr. B 26).

Jeg henviser i øvrigt til de bemærkninger, der ledsager forslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.